

νά σδρθη! Βούρβουρ. 7) Κατάπληξις Ἡπ.: Μδρθ' ἀποστροφή (ἔμεινα ἐμβρόντητος ἐξ ἀπροσδοκήτου κακοῦ ἀκούσματος).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κῶς.

*ἀποστρόφι τό, Πληθ. ἀποστρόφᾱ Πόντ. (*Οφ.) ἀποτοστρόφᾱ Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστροφᾶομαι, δι' ὃ ἰδ. ἀποστροφιάζω.

Ἡ χωριστή κατάκλισις τῶν νεονύμφων κατὰ τὴν δευτέραν νύκτα μετὰ τὸν γάμον.

ἀποστροφιάζω Δ.Κρήτ. Μέσ. ἀποστροφιάζομαι Λεξ. Δημητρ. ἀποστροφᾶομαι Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀποστροφή.

1) Ὁδηγῶ εἰς κατάλληλον τόπον πρὸς νομήν, ἐπὶ ποιμνίων Δ.Κρήτ.: Ξηλώνω καὶ ἀποτσακίζω καὶ ἀποστροφιάζω τὰ ὄζα. 2) Μέσ. ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ θεάματος ἀποτροπαίου, ἀποτροπιάζομαι Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποστρέφομαι (ἰδ. ἀποστρέφω Γ 1). 3) Μέσ. κατακλίνομαι χωριστά, ἐπὶ τῶν νεονύμφων κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ τὸν γάμον νύκτα κατακλινομένου ἑκατέρου εἰς ἄλλην οἰκίαν Πόντ. (*Οφ.)

ἀπόστροφος ὁ, Νάξ. (Φιλότης) Χίος 'πόστροφος Κύπρ. ἀποστροφὸς Κάρπ. Κέρκ. Κύπρ. Νάξ. (*Απύρανθ. Γλυναδ.) Χίος ἀπουστρουφὸς Μακεδ. (Βελβ.) ἀποστρεφὸς Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπόστροφος. Ἡ λ. καὶ καὶ ἐν Πατρίοις τοῦ Ἀγίου Ὁρους (Ν. Ἑλληνομν. 9,232) «πέτραν... τὴν ἱσταμένην εἰς τὸν ἀπόστροφον τῆς φυτείας».

1) Ἀποστροφή 1, ὁ ἰδ., Κάρπ. Νάξ. (Γλυναδ.) Χίος: 'Πάνω ᾧ τὸν ἀποστροφὸν ἤσπασεν ἡ σπάθη Κάρπ. β) Ἀποστροφή 1 β, ὁ ἰδ., Μακεδ. (Βελβ.) Νάξ. (*Απύρανθ. Φιλότης) Σῦρ. Χίος: Κόβω τὸν ἀποστροφὸ Χίος. 2) Τὸ μέρος τῆς αὐλακος ὅπου κόπτεται τὸ ὕδωρ πρὸς ἀποχέτευσιν ἐκτὸς τοῦ ἀγροῦ ἢ πρὸς διανομήν εἰς ἄλλους ἀγρούς Κύπρ.: Γύρισε τὸν 'πόστροφον τοῦ χωραφιοῦ Κύπρ. Συνών. δέσει, δεσιά.

3) Ὁξὺ τεμάχιον ξηροῦ ξύλου Κέρκ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. ᾧ τοὺς Ἀποστρόφους καὶ ὡς τοπων. Χίος (Καρδάμ.)

ἀπόστρωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) 'πόστρωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῶν στρωμάτων. Συνών. ἀποστρώσιμον, ξέστρωμα.

ἀποστρώνω Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) —Λεξ. Δημητρ. ἀπουστρώνου Λέσβ. 'ποστρών-νω Κύπρ. Τὸ μεσν. ἀποστρώνω.

1) Σηκώνω τὰ στρώματα ἐνθ' ἄν.: 'Ο,τ' ἀπέστρουני, ἦρταν οἱ δράτ' (ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. 'Εγὼ στρώνω καὶ ἀτὸς ἀποστρώνει Κερασ. Ντό στρώνεις καὶ ἀποστρώνεις; αὐτόθ. 'Επέστρωσα τ' ὀσπίτ' (ἐσήκωσα τοὺς τάπητας τῆς οἰκίας) Τραπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Συναξάρ. γαδάρ. στ. 6 (ἐκδ. G Wagner σ. 112) «ἀπέστρωσαν, ἀπόλυσαν τὸν γάδαρον ἐκεῖνον». Συνών. ξέστρώνω. 2) Στρώνω τελείως, περατώνω τὴν στρώσιν Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) —Λεξ. Δημητρ.: 'Ακόμα δὲν τὸ ἀπόστρωσα τὸ τραπέζι Μάν. || Ἄσμ.

Σύρετε, βάες, στρώσετε τὸ μεσακὸν κλινάριν,

στρώσετε τῶν 'ποστρώστε το τῶ ὁμορφα τὸ στολίστε

Κύπρ. 3) Περατώνω τὴν τακτοποίησιν, τὴν διευθέτησιν Πελοπν. (Μάν.): Θὰ κάτσω αὔριο πρῶι νὰ τ' ἀποστρώσω τὸ σπίτι μου, θὰ τὸ κάνω κουκλί.

ἀποστρώσι τό, ἀμάρτ. 'πουστρώσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ στρώματος: Ἄσμ.

Ἄν εἴν' ὁ μαῦρος σου ὀκνός, φτάν-νεις εἰς τὰ 'πουστρώσα.

ἀποστρώσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρώνω.

Ἀπόστρωμαν, ὁ ἰδ.

ἀποστύβω, ἀποστύφω Κίμωλ. Χίος κ.ἀ. —Λεξ. Αἰν. ἀποστύβω Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. Σῦρ. ἀποστύβω Κρήτ. 'ποστύβω Τήν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στύβω.

1) Συμπιέζω πρὸς ἐκθλιψιν ἢ στράγγισιν, στραγγίζω Κίμωλ. Σίφν. Σῦρ. Τήν.: 'Αποστύφωμε τὰ ροῦχα Κίμωλ. Σίφν. Σήμερα ἐπόστυνα τοῖς πίτθες (ἐξέθλιψα τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρήθρας) Σίφν. 'Ἡ δεῖνα ἀποστύφ' τοῖς δομάτες Τήν. 'Ειούτην τὴν πέτρα ὅπου 'ποστύβω καὶ βγάζει νερὸ (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστραγγίζω 1.

2) Ἐκθλίβω ἐντελῶς, στύφω τελείως Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος —Λεξ. Αἰν.

ἀποστύλωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστύλώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ στύλου, δι' οὗ στηρίζεται τι. Συνών. ξεστύλωμα.

ἀποστύλώνω Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. κ.ἀ. —Λεξ. Δημητρ. Μέσ. 'ποστύλῶν-νομαι Κύπρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στύλώνω. Ἐν χειρογρ. τοῦ 1613 τύπ. ἀποστελῶνω.

1) Πρᾶγμα τι στύλωμένον ξεστύλώνω ἀφαιρῶν τοὺς στύλους Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξεστύλῶνω. 2) Στηρίζω τελείως Πάρ. Σῦρ. κ.ἀ.: Παροιμ.

'Ολα 'ναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμί στημόνι

καὶ τὸ καημένο τὸ κρασί ὅλα τ' ἀποστύλῶνει

ἐνθ' ἄν. β) Μέσ. στηρίζομαι Κύπρ.: Παροιμ. φρ.

'Ἀμε, στύλ-λε, 'ποστύλ-λῶθου | τῇ ἄμ' ἀλ-λοῦ καταμπαλ-λῶθου (ἐπὶ τοῦ ἀποτυγχάνοντος εἰς προξενεῖαν γάμου). 3) Περατώνω τὴν διὰ στύλων στηρίξιν, τελειώνω τὸ στύλωμα Πελοπν. (Μάν.) —Λεξ. Δημητρ.: Εἶδα κ' ἔπαθα ὥσπου ν' ἀποστύλῶσω τὴν κληματαρῆά μας Μάν.

ἀπόστυμα τό, Πελοπν. (*Αρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστύβω.

Τεμάχιον λεμονιοῦ τοῦ ὁποίου ἀφηρέθη ὁ χυμὸς διὰ στύψεως: Τ' ἀποστύματα τοῦ λεμονιοῦ. Συνών. ἀποσφίχτρα 1, λεμονόκουππα.

ἀποστρυφάδι τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστύφω, δι' ὃ ἰδ. ἀποστύβω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

Τὸ τελευταῖον γλεῦχος τὸ ρέον ἐκ τῶν ἐκθλιβομένων σταφυλῶν.

ἀποστρυφακώνω Κρήτ. (Σέλιν.) 'ποστρυφακώνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στρυφακώνω.

Πικραίνομαι, λυπούμαι ἐνθ' ἄν.: Σὰν εἶδε πῶς δὲ τζῆ τὸ δώκανε, ἐποστρυφάκωσε Α.Κρήτ. 'Ποστρυφακώνει δ' αὐτὴ ἢ κακομοῖρα ἐκεῖα ποῦ τότε 'γροικᾷ, μὰ κ' εἶδα δὰ κάμη! αὐτόθ.

*ἀποστύφωμαν τό, ἀποστύπωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποστύφῶνω.

Ἡ ἀπώλεια τῆς ξινάδας.

*ἀποστρυφώνω, ἀποστυνώνω Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στρυφώνω, παρ' ὃ καὶ στυνώνω.

'Αποβάλλω τὴν ξινάδα, τὴν ὀξείαν γεῦσιν ἐνθ' ἄν.: 'Επεστύπωσεν τ' ὀξίδ' Τραπ. Καὶ μετβ. εἰς τὴν ἀπειλητικὴν φρ.: Κρούγω καὶ ἀποστυνώνω σε! Πόντ.

